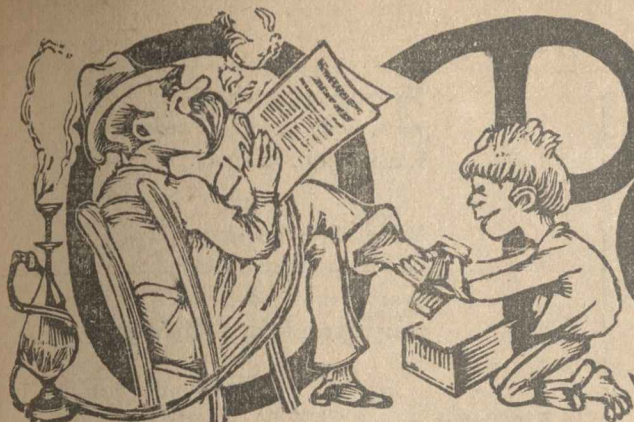

ΡΟΜΗ

ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα παλὸ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α τ μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
ἵστην κλεινὴν ἐδρεῖομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τέσσαρες Ὀκτωβρίου,
ἡχὸς ἐμβατηρίου.

Κι' ἡ δοξασμένη Κρήτη τὴν ἑνωσιν κηρύττει.

Ὡς καλῶς σὰς ὀρήκαμε, χίλια καὶ ὀχτὼ χιλιάδες,
καὶ ἄνθρωποι μὲ τὰ λούλουδα καὶ μὲ τῆς πρασινάδες
τὴν ἑνωσιν τρανολαλοῦν
καὶ πέλαγα φεγγοδολοῦν.

Ὡς καλῶς σὰς ὀρήκαμε, κι' ἡ δοξασμένη Κρήτη
ἀπὸ φωνῆς, μὲ μιὰ ψυχὴ τὴν ἑνωσιν κηρύττει,
καὶ ἀρετὰ ψηλότερο τὸν γέρο Ψηλορείτη.

Καθένας τέτοιο κήρυγμα μὲς ἵστην καρδίᾳ του τᾶχει,
τὸ τοῦτο κι' οἱ Νεότουρκοι δὲν θὰ φωνάξουν ὄχι,
καὶ ἐκεῖνοι σύμβολα φουκτόνουν ἑλευθερίας,
τιμῆς, παλληκαριᾶς.

Ὡς καλῶς ἀπὸ παντοῦ χαρμόσυνας καμπάναις
καὶ λὲν παιδιὰ καὶ μάνναις:
καὶ τῆς καμπάναις μας ἀνάστασις νὰ γίνῃ,
καὶ τῆς καμπάναις μας νὰ τῆς ἀκοῦν κι' ἐκεῖνοι,
ποῦ παίζουν τώρα χρόνους
μὲ τοῦ νησιοῦ τοὺς πόρους.

Ὡς καλῶς ἀπὸ παντοῦ ἀρματα καὶ κάθε παλληκάρι
ἀπὸ φωνῆς τὴν ἑνωσιν... χίλιαις φοραῖς μακάρι
να γίνῃ τούτῃ τῇ φορᾷ, καὶ νὰ μὴ μείνῃ μόνον
ἐν τῇ εὐχῇ σὰν ἄλλοτε γιὰ πρὸ μεγάλο πόνον.

Ὡς καλῶς γιὰ τὴν ἑνωσιν νὰ σβύσῃ κάθε ψέμμα,
ὥς καλῶς παλαιὰς ν' ἀναστηθοῦν μέσα σ' αἰώνων χώματα,
ἀπὸ τῇ γῇ, ποῦ γιὰ νερὸ τὴν παραπότισ' αἶμα,
ἀπὸ τῇ Μινῶν στέμματα γι' ἀρμάτων στεφανώματα.

Κόλπο τῆς Βουλγαρίας καὶ κόλπο τῆς Ἀυστρίας.

—Γιὰτι καὶ σὺ δὲν μίλησες καθόλου, γιὰ τὴν Κρήτη,
βρὲ Φασουλῇ ψωρίτη;
—Τὶ νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ, καὶ τί νὰ ψάλλω πρῶτα;
δὲν βλέπεις πῶς ἐπέρχονται ραγδαῖα γεγνότα;

Ἔτος χίλιον καὶ ὀκτὼ καὶ ἐνικκόσα,
νεκ δρᾶτις Ρωμηῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Χίλιον καὶ πενήντατρία,
ἵστην Εὐρώπῃ φασαρία.

Δὲν κυττάζεις ἄλλο, βλάκα,
τὶ μεγάλο πατατράκα
γίνεται μὲς ἵστην ντουνιά;

Δὲν κυττάζεις, βρὲ μπεκρῆ,
πῶς μεγάλοι καὶ μικροὶ
στέκουν πάλι ἵστα πανιά;

Δὲν κυττᾷς τί πανικὸς
μὲς ἵστης Μπόρσαις ἔχει πέσει,
καὶ καθεὶς πολεμικὸς
ξεφυτρώνει μὲς ἵστη μέση;

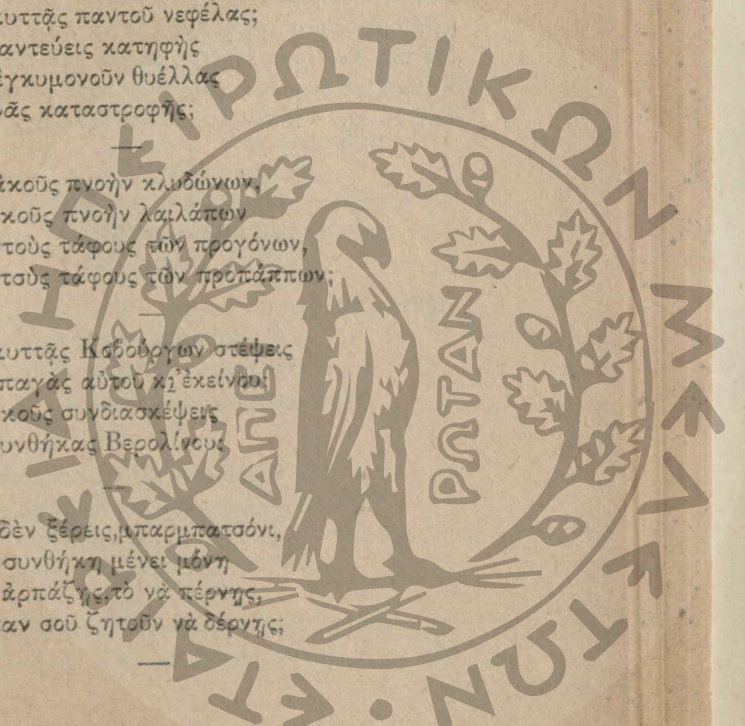
Δὲν κυττᾷς καὶ σύ, μαγκούφη,
ποῦ σ' ἀρέσουν προσφωνήσεις,
πῶς Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
παίζουνε τὸ κλωτσοσκοῦφι;

Δὲν σ' ἀνησυχοῦν, κενέφη,
τῆς Ἀνατολῆς τὰ νέφη;
Δὲν κυττᾷς παντοῦ νεφέλας;
δὲν μαντεύεις κατηφῆς
πῶς ἐγκυμονοῦν θυέλλαις
φοβεραῖς καταστροφῆς;

Δὲν ἀκοῦς πνοὴν κλυδωνῶν,
δὲν ἀκοῦς πνοὴν λαϊλάπων
καὶ στοὺς τάφους τῶν προγόνων,
καὶ στοὺς τάφους τῶν προπάππων;

Δὲν κυττᾷς Καθόδρων στέψεις
κι' ἀρπαγὰς αὐτοῦ κι' ἐκείνου;
δὲν ἀκοῦς συνδιασκέψεις
γιὰ συνθήκας Βερολίνου;

Καὶ δὲν ξέρεις, μπαρμπατσόνι,
πῶς συνθήκη μένει μόνη
τὸ ν' ἀρπάξῃς, τὸ νὰ κέρνῃς,
κι' ἔταν σοῦ ζητοῦν νὰ δέρῃς;

Δέν βλέπεις τόν Κοδούργο πώς ἔγινε καί Τσάρος;
 Π. — Τόν βλέπω... τί μέ τοῦτο;
 Φ. — Κακός ψυχρός σου φλάρος.

Δέν βλέπεις, λίμας θρέμμα,
 πώς τόδαλε τὸ Στέμμα
 τοῦ Τσάρου στὸ κεφάλι,
 καί ποῖς θά τοῦ τὸ θγάλη;

Δέν βλέπεις τόν Μαργάρο
 πώς πέφτει σάν τὸν γλάρο,
 καί πέρνει τὴν Βοσνία καί τὴν Ἑρζεγοβίνη,
 καί πίσω δὲν τῆς δίνει.

Ἀναβρασμὸν δὲν βλέπεις, ὦ κάρα ψωραλέα,
 ποῦ παίζεις Καραϊσκο;
 δὲν βλέπεις τὸν Φραγκίσκο,
 τὸν σεβαστὸν καθ' ὅλα Κайсаровαίλέα,
 πὼς τώρα στὰ γεράματα
 ἔχει γὰ γούναϊς ράμματα;

Δέν βλέπεις τὸν Ἀφδοῦργο τὰ χέρια πὼς βουτᾶ
 χωρὶς νὰ μᾶς ῥωτᾶ,
 καί τέσσο φίλοι γύρω φωνάζουν: ἔλελεῦ,
 Καίσαροβασιλεῦ;

Δέν βλέπεις ἐν τῇ μέσῃ τῆς παγκοσμίου φρίκης
 κι' ἐκείνον, φαμφαρόνο,
 τὸν τρομερὸ Βαρῶνο,
 πὼς πέρνει μέ τὰ δρό του δυνάμει τῆς συνθήκης;

Ἦμνει τὸ κράτος, τσελεπῆ,
 κάθε τρανῆς μανίκας...
 συνθήκη σήμερα θά' πῃ
 τὸ μὴ τηρεῖν συνθήκας.

Συνθήκη σήμερα θά' πῃ ν' ἀρπάξω καί νὰ γδέρνω,
 κι' ἂν μοῦ θυμώσουνε γι' αὐτὸ
 ἄμέσως νὰ ξαναδοῦτῶ
 κι' ἄλλα νὰ ξαναπέρνω.

Συνθήκη σήμερα θά' πῃ νὰ πέρνω τὸ δικό σου,
 κι' ἂν μοῦ φωνάξῃς: δός μου το, νὰ λέω: τὸν κακό σου.
 Μὲ τὰς συνθήκας σήμερα σὲ γδύνουν φανερά,
 κι' ἂν λίγο δυσανεστηθῇς γιὰ τοῦτο, φουκαρά,
 σοῦ λύνουν καί τὸν ἀφαλὸ στὸ ξύλο μιὰ χαρά.

Κύτταξε καί τὴν Σερβία
 πὼς σηκώνεται μέ βία
 καί τὸν πόλεμο ζητεῖ.

Ἀγριεύει, πέρνει φόρα,
 κι' ἔγιναν οἱ Σέρβοι τώρα
 ζητωπόλεμοι κι' αὐτοί.

Ἐξορμῶν εἰς τοὺς στρατώνας,
 σχηματίζουν λεγεῶνας,
 ἐμίλουν παντοῦ δριμεῖς.

Μένος, ἔξαψις, μπαροῦτι,
 κάνουν δηλαδή καί τοῦτοι
 δ, τι' κάναμε κι' ἐμεῖς.

Μὲ φωναῖς αὐτὰ τρυπᾶνε,
 καί μὲ μάτια γουρλωμένα
 ὀνειρεύονται νὰ πάνε
 νικηφόρα μὲς στὴν Βιέννα.

Τὸ πολεμικὸν σημαίνει, τὸ πολεμικὸν κτυπᾶ,
 πλὴν ὁ Δ' Αἰρενταλ, κωθῶνι,
 τὴν Σερβίαν βεβαιώνει
 πὼς πολὺ τὴν ἀγαπᾶ.

Καί παρακαλεῖ τοὺς Σέρβους τοὺς φιλάτους ταπεινούς
 μ' εὐαρέσκειαν μεγάλην νὰ δεχθοῦν τὸ γεγονός,
 καί χωρὶς ξεφωνητά,
 καί χωρὶς βρονταῖς ἀρμάτων
 κι' ἄλλα τέτοια χωρατὰ
 νὰ καθίσουνε σ' αὐτὰ των,
 ἂν ποθοῦν πραγματικῶς μέρα νύκτα στὴν καρδιά του
 κι' ὁ Καίσαροβασιλεὺς νὰ τοὺς ἔχη σάν παιδιὰ του.

Κι' ἡ Σερβία μανιώδης μύδρους κατ' αὐτοῦ τινάζει
 καί στὸν Δ' Αἰρενταλ φωνάζει:
 ἄλλα λὲς κι' ἄλλα μοῦ κάνεις,
 βάλθηκαν νὰ μέ τρελλάνης.

Πὼς λυποῦμαι τόσον μένος φλογερῶν κι' ἀρειμανίων,
 ὅμως, Περικλέτο, κύττα
 καί τὸν προσφιλεῖ Νικήτα
 τῶν κλεινῶν Μαυροβουνίων.

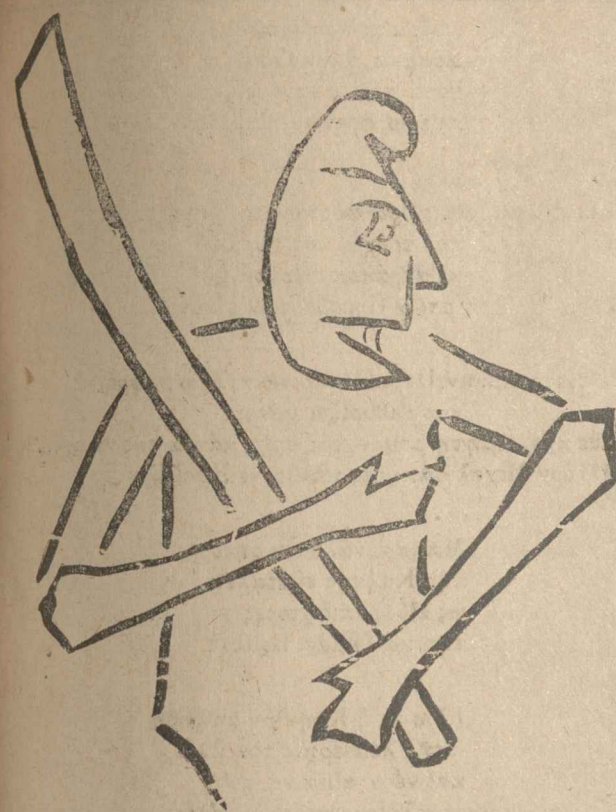
Ἦγεμὼν πολλῆς ἀξίας... ἦλθε μιὰ φορά κι' ἔδω
 νὰ θαυμάσῃ τὴν κοιτίδα καθενὸς περικλυτοῦ,
 μὰ δὲν γύρισα καθόλου, Περικλέτο, νὰ τὸν δῶ,
 γιὰτὶ μοῦπαν πὼς δὲν εἶναι κι' ὁ Νικήτας φιφτυτοῦ.

Κι' ὁ γενναῖος Ἦγεμὼν
 βράζει τὴν ἀπὸ θυμὸν
 καί φουσκάνουν λαῦρα στήθη.

Κι' ἡ Κορῶνα τῆς ἀνδρείας
 γιὰ τὸ κόλπο τῆς Αὐστρίας
 λένε πὼς δυσανεστηθῇ.

Τρίξει καί τὸ Μαυροβούνι
 μὲ σπαθὶ καί μὲ σπιροῦνι,
 καί θουρίους ἀπηχεῖ
 καί μὲ Σέρβους συμμαχεῖ.

Πλὴν ὁ κύριος Βαρῶνος
 καί σ' αὐτοὺς δὲν σιωπᾶ,
 βεβαιώνει δὲ συγχρόνως
 πὼς καί τοὺτους ἀγαπᾶ,
 κι' ἂν συμφώνως μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Συνθήκης δὲν τοὺς
 καί τὴν πόλιν τῆς Κεττίγγνης, νὰ τοῦ τὸ γνωρίζουν χάρι.

Ἐγινες λοιπὸν καί Τσάρος;
 Ἔτσι τᾶφερε τὸ θάρρος.

Κι' ἂπορῶ μέ τὸν Νικήτα, προσφιλεῖ μας Ἦγεμὼνα,
 ποῦναι τόσον συνετὸς
 πὼς δὲν ἔβαλε κι' αὐτὸς
 μία Τσαρική κορῶνα.

Εἶθε, γένοιτο, μακάρι
 νὰ προβάλουν ὅλοι Τσάροι,
 καί βασιλεῖον κανένα νὰ μὴν εἶναι στὸν αἰῶνα
 δίχως Τσαρική κορῶνα.
 Εἶθε καί πᾶς τετράπαχος καί κάθε μπακαλιάρος
 νὰ ξεφυτρώσῃ Τσάρος,
 ἄλλ' ὅμως εἶθε κι' οἱ Ρωμηοί, βρὲ Περικλῆ, σαλιάρη,
 πασῶν τῶν ξεροκαμπιῶν νὰ ξεφυτρώσουν Τσάροι.

Παντοῦ παροξυσμὸς κι' ἑνας ἀναβρασμὸς.

Δέν βλέπεις, ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
 τί κάνουν οἱ μεγάλοι κι' ὕψηλοί;
 Δέν βλέπεις ὅτι πνεύματ' ἀρπαγῆς
 κυριαρχοῦν καί σήμερα τῆς γῆς;

Δέν βλέπεις, προσφιλεῖς ἀγριοκάτσικο,
 ποῦ πίνεις ξαπλωμένος ναργιλέ,
 πὼς ἄτομα καί κράτη καί φυλαί
 βγαίνουν καί ξεσπαθώνουνε γιὰ πλιάτσικο;

Δέν βλέπεις μέ συνθήκας καί μέ μὴ
 πὼς ἔξαφνα σοῦ κλέβουν τὸ ψωμί,
 σοῦ πέρνουν ἀπ' τὸ στόμα τὴν μπουκιὰ
 καί τρῶς καί δυνατὴ καταπρακιά;

Μακάριος ἐκεῖνος, βρὲ κωθῶνι,
 ποῦ τὸν στηρίζουν στόλοι καί στρατοί,
 μακάριος αὐτός, ποῦ κατορθώνει
 στὸ στόμα τὴν μπουκιὰ του νὰ κρατῇ.

Δέν βλέπεις πὼς τὸ δίκιο σου καθεὶς τὸ παραδίδει;
 δός μου, κυρά, τὸν ἄνδρα σου καί σένα δὲν σοῦ πρέπει.
 Ὁ κλέφτης δάξει τὴ φωνή καί φεύγει νοικοκύρη,
 κι' ἄλλοι μόνον στὸν χάσκοντα μ' ὀνειράτα Φακίρη.

Θέλετε τὸ δίκιο σου νὰ ὀρῇ; πάρτε τὴν μπαγιονέτα...
 δὲν ἔχεις μάρς, μεταβολή,
 σοῦ δίνουν πέντε, Φασουλῆ,
 καί δὲν ἔπαρέ τα.

Ὅταν δύναμιν δὲν ἔχῃς καί χωρὶς στρατοῦς λαλῇς
 τίποτ' ἄλλο δὲν σοῦ μένει παρά νὰ παρακαλῇς.
 Ὅταν δύναμιν δὲν ἔχῃς πὼς στὰ πλιάτσικα θά δράμῃς;
 ὅταν δύναμιν δὲν ἔχῃς δὲν σ' ἀκούει κι' αἱ Δυνάμεις.

Σάν δὲν ἔχῃς μπαγιονέτα δὲν μπορεῖς νὰ πιάσῃς μπάζα,
 μόνο συζητεῖς μέ φίλους
 καί Γερουσιῶν ὁμίλους
 τοῦ Καίσαροβασιλέως καί τοῦ Δ' Αἰρενταλ τὰ κάτσα.

Κ' ἂν συμμαχίᾳ ἀληθῶς ποίῃς νὰ καταρίσῃς
 τί συνδρομὴν στὸν σύμμαχον θά δώσῃς, βρὲ μαζέτα;
 ναί μὲν καλὰ καί τὰ φίλτα, καὶ καί κι' αἱ προσφωνήσεις,
 ἀλλὰ χρειάζεται θαρρῶ καί λίγη μπαγιονέτα.

Χωρὶς αὐτὴν μήτε φῶναι δὲν σιχάζουν Κορυδάντων,
 μήτε σοῦ μένει δύναμις νὰ μνημονεύῃς πάντων.

τῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν γενναίως ἐκδραμόντων
κί' ἐκ προσφωνήσεων θερμῶν τὰ μάλ' ἀποκαμόντων.

Ὁ μὲν Κοβοῦργος ἔγινε τῆς Βουλγαρίας Τσάρος,
ἐπὶ ῥ' ἐκεῖνα ποῦθελε κί' ὁ κύριος Μαγνάρος,
ἀλλ' ὅμως κί' ἄλλοι μερικὰ γυρεύουν μεγάλητερα,
κί' ἔτσι περνοῦν αὐτοὶ καλὰ, κί' ἐμεῖς πολὺ καλλίτερα.

Ἄν τὸ θέλουν αἱ Δυνάμεις, ἄλλως τί' ἔμπορεῖς νὰ κάμῃς;

Φ. — Τῆς μπαγιονέταις ἄρετε
κί' ἄς παίξῃ μουσική
κί' ἔλᾱτε νὰ μᾶς πάρτε
μᾶς λὲν οἱ Κρητικοί.

Κί' ἐμεῖς, φίλε Περικλέτο, τοὺς κυττάζουμε καὶ κλαῖμε,
καί' στὰ παλληκάρια λέμε:
ἂν τὸ θέλουν αἱ Δυνάμεις,
ἄλλως τί' ἔμπορεῖς νὰ κάμῃς;

Ἄν ὁ Γκρέυ δὲν θελήσῃ
ποῖός' ἔμπορεῖ ν' ἀντιμλήσῃ;
ὅμως ἤσυχα περνᾶτε
μὲ ζητωκραυγὰς καὶ κώμους,
καὶ τὴν Κρήτην κυβερνᾶτε
μὲ τοὺς ἰδικούς μας νόμους.

Μὴν ταρασσετε τὴν γῆν
τῶν ἀρμάτων τῶν τιμίων,
δείξετε διαγωγὴν
ἀνταξίαν ἐγκωμίων,
καὶ βεβαίως εὐμενεῖς
θὰ φανοῦν οἱ συγγενεῖς.

Προσμένετε προσμένετε ψυχραίμως κί' ἀταράχως,
ὁ δὲ Ζαήμης ψάρευε στὸ Μαδουρὶ μονάχος,
καὶ τὴν στιγμή, ποῦ τσάκωνε τὴν πρώτη συναγρίδα,
τοῦπανε γιὰ τὴν ἔνωσιν μὲ τὴν κοινὴν πατρίδα.

Χαῖρε, Κρήτη δοξασμένη, κατὰ πάντα σ' ἐπαινῶ,
τώρα χόρευε καὶ γλέντα,
καί' στοῦ Βούγκιγχαμ ἐκεῖνο τὸ Παλάτι τὸ τρανὸ
γίνεται γιὰ μᾶς κουδέντα.

Ὁ σκηπτοῦχος τῆς Ἀγγλίας
σοβαρὰς συνομιλίας
ἔχει καὶ μὲ τὸν Ἰσθόλσχυ, τὸν σπουδαῖο διπλωμάτη...
μὴν ἀνησχεῖτε, Κρήτες, περιμένετε κομμάτι.

Κί' ὁ Μινίστρος Μπαλτατζῆς σύρε κί' ἔλα κατ' αὐτὰς
ὅτους κυρίους Πρεσβευτάς.
Τί' τρεχάματα μεγάλα
μὲ τὸν Κόντε καὶ μονάχος,
κί' ἀπὸ τὴν πολλὴν τρεχάλα
θὰ τοῦ πέσῃ καὶ τὸ πάχος.

Κᾶτι μικρὰ κουνούπια τὰ ξέρεις, χασομέρη,
ποῦ μέρα μεσημέρι
βγαίνουν τὸ καλοκαίρι;

Ἄδρατα σφυρίζουν,
ἄδρατα δαγκάνουν,
τόσο ποῦ σ' ἐκνευρίζουν
κί' ἔξω φρενῶν σὲ κάνουν.

Ἔτσι κί' ἐκεῖνος τώρα φορτῶνεται χαρτιά,
καὶ τρέχει καὶ γυρίζει,
κί' ἀδιάκοπα σφυρίζει
ὅτων Πρεσβευτῶν τ' αὐτιά.

Σὲ τόσῃ κρίσιν, Περικλῆ, κρίνω κί' ἐγὼ σωφρόνως
καὶ ψιθυρίζω μένος:
Εἴθε κί' ἡ Κρήτη βουλευτάς' στὴν μάννα τῆς νὰ στέλλῃ,
νὰ λθοῦν Μιχελιδάκηδες, νὰ λθοῦν Βενιζέλοι.

Μακάρι νὰ λθοῦν ρήτορες
τῆς Κρήτης εὐστατεῖς,
ὡς εἶδος ἐπιθήτορες
τῆς καθ' ἡμᾶς Βουλῆς.

Εἴθε κί' ἡ Κρήτη ν' ἀπλωθῇ
στῆς λευθεριᾶς τὸν ἥλιο,
καὶ νέον αἷμα νὰ χυθῇ
σὲ φλέβαις, ποῦ χουν τίλῃ.

Εἴθε νὰ σμίξουν γρήγορα μ' ἐμᾶς τὰ Κρητικάκια
καὶ σύμμαχοι νὰ μείνωμε μὲ τὰ Νεοτουρκάκια,
καὶ κάθε Κρητικὸς βρακᾶς νὰ γίνῃ στενοβράκῃς,
καὶ νὰ μᾶς ἔλθῃ βουλευτῆς κί' ὁ Μπέης Φαρφουράκης.

Ἰτε, παῖδες, τράμ, τράμ,
δόξα' στὴν κοινὴν πατρίδα...
τὼρ' ἄς μποῦμε μὲς' στὸ τράμ
νὰ μᾶς πᾶν' στὴν Ἀλυσίδα.

Διασκέδασις φτηνὴ...
τέρψις ἐποχῆς ὠραίας
νὰ τραβῶ καὶ τὸ σχοινὶ
τῆς ἡλεκτρικῆς κεφαλᾶς.

Κί' ἐνῷ φωταῖς κυκλόνουν τὴν γῆν τῆς γεννετείρας
δὲν ξέρεις πῶς μ' ἄρσεις,
βρε Περικλῆ μπαμπέση,
κυκλώματα νὰ βλέπω κί' ἡλεκτρικοὺς σπινθήρας.
Π. — Κί' ἐγὼ δὲν ξέρεις πόσο μ' ἄρσεις, χασιδιάρη,
σπινθήρας νὰ σοῦ βγάλω μὲ δύναπὸ στηλιάρι.

Ἀγγελία σοβαρὰ πῶς μᾶς περνοῦν τὸν παρᾶ.

Ὁ Ρωμῆος τῶν Ἀθηναίων σκοῦζει νὰ τὸ μάθουν ὅλοι:
παστρικὸς συμπατριώτης ἔβγαλε Ρωμῆ' ὅσῃ Πόλι
μὲ τὴν ἐπικεφαλίδαν τοῦ δικοῦ μας καὶ τὸ σχῆμα...
κάποιο φαίνεται θὰ τοῦπε πῶς πλουτίζουν μὲ τὴν ρίμα.

Τοὺς ἐκόλλησε μαράζι, τοὺς ἐκόλλησε καὶ ὁμῶς
γιὰ τοῦ Φασουλῆ τὰ πλοῦτη, τοῦ μεγάλου Τραπεζίτη,
καὶ τοῦ Τύπου τὸ Γραφεῖον τὸ παρακαλῶ θερμῶς
ὅτι πρέπει νὰ τὸ κάνῃ καὶ γι' αὐτὸν τὸν συμπολίτη.